

Arrest

nr. 216 080 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij op 7 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2013 maakt verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegale tewerkstelling. Verzoeker maakt gebruik van een alias.

Op 20 december 2013 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 december 2013 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

Op 21 september 2014 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 21 september 2014 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 januari 2016 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 27 januari 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er wordt op 8 november 2016 een meldingsfiche opgesteld van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk af te sluiten tussen verzoeker enerzijds en E.H., die de Nederlandse nationaliteit heeft anderzijds.

Op 11 januari 2017 geeft de procureur des Konings aan dat er geen bezwaar is tegen het huwelijk.

Op 7 november 2017 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Hieruit blijkt dat het voorgenomen huwelijk geannuleerd werd door mevrouw E.H. en er geen procedure lopende is bij de gemeente.

Op 7 november 2017 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 7 november 2017 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer:

naam: L. (...),

voornaam: I. (...)

geboortedatum: (...).1992

geboorteplaats: T. (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: O. N. (...) °(...)/1992 Algerije, A. N. (...) °(...)/1992 Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/11/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op naam van O. N. (...).

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 18/03/2013 en 27/01/2016 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op naam van O. N. (...).

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 18/03/2013 en 27/01/2016 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

Op 16 november 2017 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 28 november 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met E.H.

Op 1 december 2017 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 12 december 2017 neemt de burgemeester van de gemeente Oud-Turnhout een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omdat uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat verzoeker niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij zijn aanvraag heeft ingediend.

Op 20 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 197 420 van 3 januari 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 7 februari 2018 is verzoeker onder escorte naar Marokko vertrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het zijn opgelegde inreisverbod.

Verzoeker is in het bezit van een bijlage 19ter, waardoor hij momenteel legaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Op 28.11.2017 werd de procedure gezinshereniging ten opzichte van zijn partner, mevrouw E. H. (...), in het kader van een duurzame relatie aangevat, deze procedure is lopende en verzoeker heeft tijd tot 27.02.2018 om bewijzen van duurzame relatie over te maken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er dient te worden opgemerkt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van twee jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker neemt een eerste middel uit de schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.

Verzoeker neemt een tweede middel uit de schending van artikel 8 EVRM, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht; manifeste appreciatiefout.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Concreet blijft verzoekende partij in gebreke aan te geven in welke mate volgende rechtsregels en/of principes geschonden zouden zijn:

- Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht. Hieruit volgt dat het eerste middel op dit vlak onontvankelijk is.

- Het tweede middel is evenzeer onontvankelijk voor wat de opgeworpen schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en de manifeste appreciatiefout betreft. Dit beginsel bestaat immers onder verschillende vormen waarbij verzoekende partij nalaat de precieze draagwijdte te preciseren.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Ten aanzien van het eerste middel

Standpunt van verzoekende partij

Op basis van art. 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris omwille van humanitaire redenen afwijken van het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker diende een verzoek tot gezinshereniging in met zijn in België verblijvende partner.

“Het belang van de immigratiecontrole” is een te vaag begrip om een inreisverbod ten aanzien van verzoeker op te leggen.

Verzoeker heeft geen garantie op een nieuwe toelating tot het Belgisch grondgebied en door dit inreisverbod wordt hij ontruikt aan de samenleving waar hij nu reeds enkele jaren deel van uitmaakt.

Weerlegging

1.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekende partij verwijst naar humanitaire redenen die de gemachtigde kan aanwenden om af te zien van het opleggen van een inreisverbod, hij laat echter na te verduidelijken welke humanitaire redenen in casu redelijkerwijs hadden moeten aanleiding geven tot het niet opleggen van een inreisverbod.

Voor wat de aanvraag tot gezinshereniging betreft, dient er op gewezen te worden dat deze slechts na het bekomen van de bestreden beslissing, ingediend werd. Het kan dan ook niet verweten worden aan verwerende partij dat zij hierop niet geantwoord heeft. De wettigheid van een akte wordt immers beoordeeld in functie van de elementen die ter kennis waren van de administratie op het moment dat de beslissing genomen werd.²

1.2

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij zich van verschillende namen bedient en dat hij reeds zichzelf bezondigde aan zwartwerk en dit met gebruik van een dergelijke valse naam. Bovendien werd reeds verschillende malen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten welke niet tot uitvoering gebracht werden. De verwerende partij leidt hier uit af dat het inreisverbod niet enkel ingegeven werd vanuit “het belang van de immigratiecontrole”, maar tevens vanuit de hierboven reeds aangeduide vaststelling welke door verzoekende partij niet nuttig betwist wordt.

Verwerende partij acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde omwille van die vaststellingen, verzoekende partij beschouwt als een gevaar voor de gecontroleerde immigratie en geen gebruik heeft gemaakt van diens discretionaire bevoegdheid om op grond van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet af te zien van het opleggen ervan.

Het blijkt eveneens dat de duur van twee jaar uitgebreid werd toegelicht, zodat thans geen sprake is van een automatisch opleggen van de voorgenomen termijn.

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat artikel 74/12 van de Wet van 15 december 1980 verschillende mogelijkheden voorziet om de opheffing of schorsing van het bestreden inreisverbod te bekomen voor het beëindigen van de termijn hiervan.³

1.3

Nergens heeft verwerende partij zich gebaseerd op het motief van de mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod en is het derhalve onbegrijpelijk dat verzoeker stelt dat hij “geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van twee jaar toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.”

Thans betreft het een inreisverbod van twee jaar dat dus bij het verstrijken van die termijn, uiteraard niet langer voor verzoekende partij het verbod van toegang en verblijf op het grondgebied van de lidstaten inhoudt.⁴

Uiteraard zal verzoekende partij wanneer het inreisverbod is verstreken en hij een toelating wenst tot het Belgisch grondgebied daarvoor een legale weg dienen te volgen.

1.4

Waar verzoekende partij nog wijst op het feit dat hij wordt ontruikt aan een samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam lokaal verankerde, heeft verzoekende partij zich niet de minste moeite gegeven dit enigszins te concretiseren. Gelet echter de feiten waarvan reeds melding gemaakt werd en de belangen ten aanzien van het gezins –en familieleven van verzoekende partij, komt een termijn van twee jaar niet als kennelijk onredelijk over.

Verwerende partij kan niet vaststellen dat de door haar geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt, noch dat zij bij haar beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.⁵

1.5

Verwerende partij heeft enkel gebruik gemaakt van de aan haar bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.⁶

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie*", hij "*gebruik (maakt) van verschillende identiteiten*", hij "*geen vast verblijfsadres (heeft)*", hij "*geen verdere pogingen (heeft) ondernomen om zijn verblijf te regulariseren*" en hij "*geen gevolg (heeft) gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 18/03/2013 en 27/01/2016 die hem betekend werden*". Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op twee jaar wordt gebracht, met name omdat verzoeker "*niet in het bezit (is) van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie*", hij "*gebruik (maakt) van verschillende identiteiten*", hij "*geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op naam van O. N.*", hij "*geen vast verblijfsadres (heeft)*", hij "*geen verdere pogingen (heeft) ondernomen om zijn verblijf te regulariseren*" en hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, zodat gelet op al deze elementen en het belang van immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de vermelding in de hoofding van de bestreden beslissing "*voor 3 jaar*" een materiële vergissing moet betreffen, aangezien uit de verdere bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat een termijn van twee jaar wordt opgelegd: "*Twee jaar Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar*" en "*Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel*".

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 (...)"

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*.

Verzoeker werpt op dat hij in bezit is van een bijlage 19ter, waardoor hij legaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Verzoeker stipt aan dat hij op 28 november 2017 een aanvraag gezinshereniging indiende in het kader van een duurzame relatie met zijn partner E.H. en deze procedure nog loopt en hij nog tot 27 februari 2018 heeft om bewijzen in verband met zijn duurzame relatie over te maken.

Verzoeker diende inderdaad op 28 november 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met E.H. Deze aanvraag dateert van na het nemen van de thans bestreden beslissing op 7 november 2017. Overigens nam de burgemeester van de gemeente Oud-Turnhout op 12 december 2017 al een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met feitelijke gegevens die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin toont verzoeker aan dat het gegeven dat hij tussen 28 november 2017 en 12 december 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie lopende had, een invloed heeft op de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Verzoeker diende ook geen beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de burgemeester van de gemeente Oud-Turnhout van 12 december 2017, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Bovendien maakte verzoeker op 7 november 2017, voordat de bestreden beslissing werd genomen het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Uit dit verslag blijkt het volgende:

"Ten burele nemen opstellers contact op met de dienst Bevolking van de gemeente Oud-Turnhout, alwaar betrokkene zegt te wonen. in het verleden blijkt dat er een huwelijk gepland werd tussen de genaamde E. H. (...) (°(...)) met de Nederlandse nationaliteit. Deze woont op het adres (...), en L. i. (...). Het huwelijk werd vlak voor de geplande huwelijksdatum geannuleerd door E. (...) ze meldde aan de gemeente dat hun relatie voorbij was, en dat ze uit elkaar waren. Momenteel is er geen lopende procedure bij de gemeente."

Verzoeker toont niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing bepaalde gegevens werden veronachtzaamd.

Verzoeker werpt op dat *"het belang van immigratiecontrole"* een zeer vaag begrip is en dat hij absoluut niet in de mogelijkheid wordt gesteld om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet gekozen wordt voor een inreisverbod met een kortere duur.

Er wordt op gewezen dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de motivering voor de duur van de termijn van het inreisverbod niet heeft beperkt tot een verwijzing naar *"het belang van immigratiecontrole"*. Verzoeker gaat niet in op de overige motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat hij deze weerlegt, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. De discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod houdt niet in dat zij moet motiveren waarom zij

niet voor een kortere termijn heeft gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht waarbij de verwerende partij dient te vermelden waarom zij voor een bepaalde duur heeft gekozen.

Voorts wijst verzoeker erop dat de verwerende partij omwille van humanitaire redenen kan afzien van het opleggen van een inreisverbod. De Raad benadrukt dat wanneer een vreemdeling zich in het geval van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet bevindt - zoals *in casu* verzoeker zich in het geval van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° bevindt en geenszins betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2017 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen - de wet de oplegging van een inreisverbod principieel voorziet. Waar artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod, blijkt uit de term "kan" dat het gaat om een uitzonderingsbepaling ten opzichte van de algemene regel dat er in de gevallen voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod moet worden afgeleverd. Verzoeker laat *in casu* na om *in concreto* uiteen te zetten welke (humanitaire) elementen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris werden veronachtzaamd. Hij beperkt zich aldus tot een louter theoretisch betoog dat niet tot een vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoeker laat gelden dat voor zover de verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, deze mogelijkheid slechts theoretisch is. De mogelijkheid tot opheffing/opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet is geenszins louter theoretisch maar is ook beschikbaar in de praktijk, minstens toont verzoeker door zijn loutere bewering het tegendeel niet aan.

Met zijn betoog dat hij geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van twee jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied toont verzoeker nog niet aan dat het thans bestreden inreisverbod met een onwettigheid is behept. Dat verzoeker, net zoals alle andere vreemdelingen, aan bepaalde wettelijke voorwaarden zal dienen te voldoen om nog te worden toegelaten tot het Belgisch grondgebied en dat hem daartoe geen garanties kunnen worden geboden, is immers evident.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij door de bestreden beslissing ontruikt wordt aan de samenleving waar hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte, wordt erop gewezen dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt ondersteund of onderbouwd door een begin van bewijs. Bovendien haalt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit een dergelijke duurzame verankering zou blijken. Aldus toont verzoeker niet aan welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing zou hebben veronachtzaamd.

2.1.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel

Schending van artikel 8 EVRM; schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht; manifeste appreciatiefout
Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM.¹ De vreemdeling dient in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie.

Op 28.11.2017 ontving verzoeker een bijlage 19ter op grond van de procedure gezinshereniging met zijn partner, mevrouw E. H. (...), in kader van een duurzame relatie.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"³ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou er toe leiden dat verzoeker wordt losgerukt van zijn partner. Verzoeker zal gedurende twee jaar in de onmogelijkheid zijn om bij zijn partner te zijn. Van mevrouw E. H. (...) kan er niet verwacht worden dat zij haar leven in België achter laat om zich in een onbekend land te vestigen.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Dat verzoeker zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Ten aanzien van het tweede middel

Standpunt van de verzoekende partij

De bestreden beslissing zou een schending uitmaken van de eerbiediging van het gezinsleven. Het begrip "gezinsleven" dient als een autonome begrip aanzien te worden met een interpretatie onafhankelijk van het nationale recht.

Verzoekende partij diende op 28.11.2017 een aanvraag tot gezinshereniging in en verkreeg een bijlage 19ter op basis van de duurzame relatie met zijn partner H. E. (...). Er zou hierdoor sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie.

Wanneer er dan toch een inmenging vanwege de overheid zich voordoet in het gezinsleven van verzoekende partij, dient deze inmenging een proportioneel evenwicht te respecteren tussen deze inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling. Er dient een evenwicht gegarandeerd te zijn tussen de belangen van het individu en de gemeenschap.

Er zou sprake zijn van een hechte gezinscel waardoor het inreisverbod er voor zou zorgen dat verzoekende partij gedurende twee jaar verstoken zou blijven van enig effectief gezinsleven met zijn partner.

Verwerende partij zou geen afdoende onderzoek gevoerd hebben naar de omstandigheden in hoofde van verzoeker en de beslissing zou niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

Weerlegging

1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In dit geval wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 18/03/2013 en 27/01/2016 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen werden niet uitgevoerd". Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name dat "deze vorige beslissingen werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

1.2

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

2.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.⁷

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.⁸ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.1

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.⁹

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁰ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹¹

2.2

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹²

2.3

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze een feitelijk en hecht gezin vormt met diens partner en er momenteel een procedure lopende is inzake wettelijke samenwoning waaruit een duurzame relatie blijkt.

De verzoekende partij stelt tevens dat er sprake is van een zeer hechte gezinscel en het centrum van haar belangen nadrukkelijk in België ligt waardoor het algemeen belang van de verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die ze kan laten gelden. Met betrekking tot het bestaan van een privéleven dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts stelt dat haar "centrum van belangen" nadrukkelijk in België ligt.

2.4

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat er de nodige opmerkingen gemaakt kunnen worden op de stelling als zou verzoekende partij een gezin vormen met zijn beweerdelijke partner. Immers op 07.11.2017 kon er geen daadwerkelijke aanwezigheid van verzoeker aangetoond worden op het adres van de beweerdde partner van verzoeker.

De aanvraag tot gezinshereniging d.d. 28.11.2017 die bij volmacht op basis van de duurzame relatie gedaan werd (bijlage 19ter), werd trouwens vervolgens op 12.12.2017 geweigerd.

Er zijn geen aanwijzingen dat deze weigeringsbeslissing aangevochten werd.

Het feit dat de verzoekende partij in België een duurzame relatie wenst aan te tonen, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Een inreisverbod van twee jaar vormt geen disproportionele eis met het oog op het recht op familiaal leven en veronderstelt geen beëindiging van de familiale relaties in het kader van artikel 8 van het EVRM. De partner kan zich begeven naar het land van herkomst van de verzoekende partij en bovendien een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan gevraagd worden in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.¹³

Verzoekende partij voert in het verzoekschrift in het geheel geen specifieke hinderpalen aan, maar louter beweert dat het duidelijk is dat het gezinsleven onmogelijk gemaakt wordt in België en dat de beslissing door verwerende partij onoordeelkundig genomen zou zijn.

Bovendien dient er nogmaals gewezen te worden op het feit dat de aanvraag tot gezinshereniging slechts gesteld werd op 28.11.2017.

2.5

De schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan zodoende niet worden aangenomen. Evenmin werd een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt."

2.2.3.1. Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt verwezen naar hetgeen hoger onder punt 2.1.3.1. wordt uiteengezet.

2.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Te dezen werpt verzoeker op dat hij op 28 november 2017 een bijlage 19ter ontving op grond van de procedure gezinshereniging met zijn partner mevrouw E.H. in het kader van een duurzame relatie.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met E.H. van 28 november 2017, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de gemachtigde niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Overigens nam de burgemeester van de gemeente Oud-Turnhout een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omdat uit de controle van de verblijfplaats bleek dat verzoeker niet verbleef op het grondgebied van de gemeente waar hij zijn aanvraag had ingediend. Verzoeker diende geen beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing, zodat deze thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 november 2017, voor het nemen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Uit dit verslag blijkt het volgende:

"Ten burele nemen opstellers contact op met de dienst Bevolking van de gemeente Oud-Turnhout, alwaar betrokkene zegt te wonen. in het verleden blijkt dat er een huwelijk gepland werd tussen de genaamde E. H. (...) (°(...)) met de Nederlandse nationaliteit. Deze woont op het adres (...), en L. i. (...). Het huwelijk werd vlak voor de geplande huwelijksdatum geannuleerd door E. (...) ze meldde aan de gemeente dat hun relatie voorbij was, en dat ze uit elkaar waren. Momenteel is er geen lopende procedure bij de gemeente."

Er blijkt niet dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met E.H. van 28 november 2017 al enig stuk had voorgelegd om zijn relatie met E.H. te staven vooraleer deze aanvraag werd afgewezen. Ook in het kader van zijn verzoekschrift brengt verzoeker enkel de bijlage 19ter bij. Er wordt verder geen enkel stuk voorgelegd om de relatie met mevrouw E.H. te staven.

In het geheel van deze omstandigheden stelt de Raad vast dat verzoeker geen gezins- en familieleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en waarmee rekening moest worden gehouden heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET